

Sygn. akt V Ga 548/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Małgorzata Tomkiewicz, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w O.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt V GC 1748/19

I. oddała obie apelacje,

II. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 548/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2019 roku, sygn. akt V GC 1747/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...). w O. kwotę 5.111,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lutego 2019 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.628,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelacje od powyższego orzeczenia wywiódł zarówno powód, jak i pozwany. Powód w swoim środku odwoławczym zarzucił wyrokowi naruszenie następujących przepisów:

1. art. 193 par 2¹ k.p.c.,
2. art. 233 k.p.c.,
3. art. 361 par 2 k.c.,
4. art. 451 par 1 i 3 k.c.,

Na podstawie tych zarzutów, które uzasadnił w apelacji, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany w swojej apelacji zarzucił naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 par 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.
2. art. 361 k.c. w zw. z art. 822 i 805 k.c.,
3. art. 354 par 2 k.c. w zw. z art. 362 k.c. i 826 par 1 i 3 k.c.

Na podstawie powyższych zarzutów, uzasadnionych w apelacji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje, jako bezzasadne, podlegały oddaleniu.

Istota apelacji wniesionych przez strony sprowadzała się do podważenia faktów – prawidłowo ustalonych w ocenie Sądu Okręgowego – przez Sąd Rejonowy. Pozwany kwestionował celowość poniesionych przez powoda kosztów, w tym także zarzucił przyczynienie się do powstania szkody, a powód kwestionował zbyt niską, w jego ocenie, wartość uwzględnionego powództwa. Zarzuty obu stron były jednak niezasadne i opierały się jedynie na gołosłownych twierdzeniach, mając na celu polepszenie ich sytuacji procesowej.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowane zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostali wskazanym wymaganiom. Nie przedstawili też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Nie sposób było także uwzględnić zarzutu odnoszącego się do naruszenia art. 193 par 2¹ k.p.c. Zgodnie z tym przepisem z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym. W ocenie Sądu Okręgowego, zmiana taka, w swojej istocie, nie stanowi sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (ze względu na specyfikę postępowań ubezpieczeniowych) lecz świadczy – co wskazał już Sąd Rejonowy – o rozszerzeniu powództwa. Te natomiast może zostać dokonane skutecznie jedynie w formie pisma procesowego, nie zaś ustnego stwierdzenia na rozprawie. W związku z tym Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że żądanie materialne pozwu dotyczy okresu najmu od 27 października do 24 listopada 2017 roku.

Odnosząc się do kwestii kluczowej w sprawie, a mianowicie czy wynajęcie przez poszkodowanego samochodu zastępczego po stawce 185,00 zł netto nie stanowiło naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. oraz art. 826 § 1 k.c.) stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w sprawie tej poszkodowany wymienionemu obowiązkowi sprostął. Sąd Rejonowy dokonał także prawidłowych wyliczeń związanych z rozliczeniem wypłaconych przez powoda należności (z faktur (...)), w związku z czym bezcelowe jest ich powielanie.

Jeżeli chodzi o podnoszony przez skarżącego w kolejnych zarzutach apelacyjnych, tożsamy w swojej istocie, zarzut braku skorzystania przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu zastępczego złożonej mu przez ubezpieczyciela, to Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji co do tego, że pozwany nie złożył skutecznie poszkodowanemu takiej oferty.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób było również przypisać poszkodowanemu naruszenia ustawowego obowiązku minimalizacji szkody, skoro wymieniony wynajął pojazd klasy tożsamej klasy co pojazd uszkodzony, a stawka czynszu nie odbiegała od stawek rynkowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego, już sama ta okoliczność podważa kolejne zarzuty pozwanego przyczynienia się przezeń do zwiększenia rozmiarów szkody.

Nie sposób także uznać – co wskazał już Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy zdanie te podziela – że na poszkodowanym ciąży obowiązek wyboru najtańszej oferty dostępnej na rynku. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem w zakresie realizacji zobowiązania ma prawo bytu jedynie wówczas, gdy świadomie lub przez niedbalstwo wynajął on pojazd po wygórowanej stawce – i to na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek wykazania takiego faktu, zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie pozwany temu obowiązkowi nie sprostał.

W tym stanie rzeczy, nie dzieląc żadnego z zarzutów skarżących, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelacje obu stron w całości. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, iż obie apelacje były bezzasadne.

Małgorzata Tomkiewicz Wiesław Kasprzyk Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

O., dnia 25 września 2020 roku

sędzia (del.) Maciej Rzewuski